

Creștinul și munca

Sabat după-amiază

Text de memorat: „De aceea, preaiubiții mei frați, fiți _____, _____, sporiiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că _____ voastră în Domnul nu este zadarnică.” (1 Corinteni 15:58)

Munca este parte din planul lui Dumnezeu. În lumea desăvârșită dinainte de păcat, Dumnezeu le-a încredințat lui Adam și Evei misiunea de a avea grijă de grădină (Geneza 2:15). Asemenea Creatorului lor, după al cărui chip fuseseră creați, ei trebuiau să se îndeletnicească cu o muncă creativă și o slujire din iubire. Cu alte cuvinte, chiar și într-o lume necăzută, fără păcat, moarte și suferință, oamenii trebuiau să aibă de lucru.

În această perioadă de tranziție (după lumea perfectă de la început și înainte de lumea promisă), Biblia ne învață să considerăm munca una dintre multele binecuvântări ale lui Dumnezeu. La evrei, fiecare copil era învățat o meserie. De fapt, se spunea că un tată care nu îl învață pe copilul lui nicio meserie crește un criminal. Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, a petrecut mulți ani făcând voia Tatălui Său printr-o muncă cinstită, ca un meșteșugar priceput, asigurându-le poate oamenilor din Nazaret mobilierul necesar și uneltele agricole (Marcu 6:3). Și aceasta făcea parte din instruirea care Îl pregătea pentru slujirea ce-l stătea înaintea. Apostolul Pavel făcea lucrarea Domnului la fel de bine și atunci când a lucrat un an și jumătate alături de Aquila și Priscila în atelierul de făcut corturi și vorbea în sinagogă în ziua de Sabat (Faptele 18:1-4; 2 Tesaloniceni 3:8-12). În această săptămână vom studia ce spune Biblia despre muncă și rolul ei în educația creștină.

1. Ce spune înțeleptul Solomon despre muncă?

Eclesiastul 3:12,13 _____

Munca – un cuvânt cu greutate, care nu necesită adaosuri. Un cuvânt cu numeroase sensuri. Muncim de nevoie pentru a pune o pâine pe mesele noastre, a plăti facturile și a pune deoparte ceva pentru vremuri grele. Pierderea unui loc de muncă este adesea mai rea decât suportarea unei situații precare de muncă.

Munca îi poate da omului un simțământ de valoare. A spune ce muncești este un mod obișnuit de a răspunde la întrebarea: „Cu ce te ocupi?” sau chiar: „Ce ești?” Mulți pensionari continuă să lucreze cu jumătate de normă atât cât mai pot, fie contra cost, fie ca voluntari. Un loc de muncă ne oferă un motiv pentru a ne trezi dimineața. Dați-i unui adolescent un loc de muncă și vom avea un candidat mai puțin la săvârșirea de delict.

2. Care este contextul versetului de mai jos? Care este cealaltă latură a muncii (cel puțin pentru unii)?

Geneza 3:19 _____

Dintr-odată, munca dată înainte de căderea în păcat se schimbă după momentul căderii. Aici se face referire la o altă fațetă a muncii. Pentru unii, munca înseamnă doar corvoada trudei unei zile care va avea sfârșit odată cu moartea. Ei trudesc în locuri de muncă pe care le disprețuiesc, sperând că se vor pensiona câtă vreme vor fi încă sănătoși. Pentru alții, munca poate chiar să pună stăpânire pe viața lor, devenind centrul existenței lor, sursa atotcuprinzătoare a identității lor. Când sunt departe de munca lor, acești oameni se simt dezorientați și deprimați, nesiguri ce să facă sau încotro să se îndrepte. La pensie, ei pot să aibă o cădere din punct de vedere fizic și psihic și, de multe ori, să moară prematur.

Creștinii trebuie să învețe cum să muncească în felul dorit de Dumnezeu. Munca este mai mult decât o nevoie economică. Omul este mai mult decât un angajat. Dacă este bine înțeleasă, munca unui om poate fi o cale de slujire, o expresie a relației sale cu Domnul. O parte din sarcina învățătorului este să-i ajute pe elevi să-și găsească locul de muncă în care abilitățile date lor de Dumnezeu și preocupările lor se intersectează cu nevoile lumii.

Cu ce te ocupi? Adică, ce faci cu viața ta și cum poți să-l aduci și mai bine slavă Domnului prin ceea ce faci?

Profesia, sau munca, are de-a face cu latura practică a vieții. Chiar și cei a căror activitate este prin excelență intelectuală fac cumva și muncă fizică de vreun fel, chiar dacă aceasta presupune doar să apese pe tastele computerului.

3. Cum apreciază Scriptura munca?

Deuteronomul 16:15 _____

Eclesiastul 9:10 _____

Proverbele 21:25 _____

Ieremia 1:16 _____

Dumnezeu ne-a dat „lucrul mâinilor noastre” ca să găsim împlinire și bucurie (vezi Proverbele 10:4; 12:14). În psihologie, „sentimentul eficienței proprii” definește convingerea că orice om are capacitatea de a face ceva semnificativ în viață. Acest sentiment nu este întărit repetând: „Cred că pot! Eu cred că pot!” Eficiența proprie sporește doar făcând ceva concret.

În timp ce „lucrul mâinilor noastre” este binecuvântarea lui Dumnezeu pentru noi (vezi Psalmii 90:17) și ne permite să avem un rost în viață, planul lui Dumnezeu este ca „lucrul mâinilor noastre” să fie o binecuvântare pentru alții. Pavel scrie că noi trebuie să lucrăm, să facem ceva folositor, astfel încât să avem ceva de dat și altora. Pavel a trăit după acest principiu: „Singuri știți că mâinile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine. În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: «Este mai ferice să dai decât să primești!»” (Faptele 20:34,35).

Rugăciunea simplă a lui Neemia ar trebui să fie și a noastră: „Întărește-mi brațele, [Dumnezeule]!” (Neemia 6:9, NTR).

Care este atitudinea ta față de muncă? Cum ai putea să faci ca munca ta să fie și mai mult o binecuvântare pentru alții?

4. Ce aspecte ale caracterului lui Dumnezeu ne descoperă detaliile pentru construirea sanctuarului din Exodul 25:10–30:38?

Când Dumnezeu a zis: „Să-Mi facă un cort”, Moise ar fi putut să spună: „Nicio problemă! De patruzeci de ani, de când am fugit din Egipt, am făcut o mulțime de corturi...” Pentru orice om care trăia între madianiții seminomazi ai vremii, ridicarea unui cort era floare la ureche. Ar fi putut să-l facă și cu ochii închiși, în mod reflex, având mintea la lucruri mai importante. Lucrul la care Moise nu s-ar fi așteptat a fost un set de planuri de execuție (pentru o structură arhitecturală foarte simplă, de altfel) plus o lungă listă cu instrucțiuni pentru fiecare piesă de mobilier intern, precum și pentru veșmintele preoțești – aproape o sută cincizeci de instrucțiuni pas cu pas. Pentru a construi o masă simplă, Moise a fost nevoit să urmeze o procedură de asamblare ce a constat din șapte pași (Exodul 25:23-30).

Atenția la detalii în facerea cortului Său și instrucțiunile pentru ritualurile de jertfă denotă un spirit al excelenței, dorința de a produce nimic mai puțin decât o operă de artă. Materialele au fost de cea mai înaltă calitate, modelul era impecabil, iar lucrarea trebuia să fie excepțională. Mesajul era clar: „Dumnezeu nu acceptă munca neglijentă!”

Pentru că standardul era înalt, Dumnezeu Însuși a fost cel care a asigurat nu doar avântul, ci și resursele umane. În Exodul 31:1-6; 35:30-35; 36:1 ni se spune că Dumnezeu Însuși i-a înzestrat pe oameni cu abilitățile necesare. Lucrătorii „au fost umpluți cu Duhul lui Dumnezeu”, li s-au dat capacitatea și cunoștințele pentru tot felul de lucrări meșteșugite, astfel încât facerea cortului și a mobilierului să decurgă „după cum poruncise Domnul”. Mai mult, cei doi meșteri desemnați au fost înzestrați cu „darul de a-i învăța pe alții” pentru ca priceperea și cunoștința lor să dăinuie în comunitatea israeliților. Deși acești doi oameni se remarcă în istorie ca fiind liderii aleși de Dumnezeu, și alți oameni au primit daruri asemănătoare și s-au alăturat lucrării.

Așadar, faptul că suntem oameni păcătoși, într-o lume căzută, nu este o scuză valabilă ca să tratăm vreo lucrare cu mai puțină dedicare decât dedicarea maximă. Dumnezeu așteaptă ca noi să acționăm cât mai bine, să ne punem la lucru talentele, abilitățile, timpul și educația pentru cauze nobile.

„Dacă trăim prin Duhul, să și trăim umblăm prin Duhul” (Galateni 5:25). Munca și spiritualitatea unui om sunt inseparabile. Creștinismul nu este o haină pe care să o îmbrăcăm sau să o dăm jos după cum trecem de la o stare la alta sau de la o etapă a vieții la alta. Dimpotrivă, creștinismul dă naștere unei făpturi noi care se manifestă în fiecare dimensiune a vieții, inclusiv în muncă.

5. Care daruri dintre cele redade de Pavel te descriu și pe tine, și munca ta?

Galateni 5:22-26 _____

Dicționarul Expozitiv al Termenilor din Noul Testament descrie „omul spiritual” ca fiind „cel care dă dovadă de roada Duhului în felul lui”. De aici, putem concluziona că, prin intermediul legăturii cu Hristos, noi vom trăi ca niște credincioși în toate aspectele vieții noastre.

Un pacient este pe moarte la spitalul din Florida, în timp ce prietenul său cel mai apropiat stă de veghe la căpătâiul lui. Asistentele intră și ies din salon, îngrijindu-se de nevoile pacientului. Prietenul muribundului le întreabă pe asistente unde au învățat. Multe dintre ele au spus că au învățat la Florida Hospital College, o școală medicală adventistă.

Acest lucru l-a impresionat foarte mult. Ulterior, a vizitat de câteva ori această instituție pentru a vedea cum este. De ce? Pentru că le spusese oamenilor că toți asistenții care învățaseră în această școală păreau că i-au acordat în mod constant prietenului său muribund mai multă grijă duioasă decât au manifestat asistenții care învățaseră în altă parte. El putuse să vadă o mare diferență între ei și ceilalți în ce privește atitudinea lor față de prietenul lui pe moarte.

Astfel, a pus multe întrebări referitoare la școală și la misiunea ei și, în cele din urmă, a donat școlii 100 000 de dolari ca să pregătească mai mulți asistenți ca aceia pe care îi văzuse în acțiune. Da, spiritualitatea este un mod de viață!

Poate fi văzut Isus în activitățile de zi cu zi ale vieții tale?

Solomon, cel mai înțelept dintre oameni, spune: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta” (Eclesiastul 9:10).

Când li se cere să-și spună părerea cu privire la isprăvnicia creștină, mulți oameni își rezumă gândurile la responsabilitatea de natură fiscală. Deși banii constituie cu siguranță un aspect important al isprăvnicii, a ne limita doar la ei ar îngusta prea mult spectrul acesteia. Teoria organizațională a isprăvnicii se referă la responsabilitatea ce ține de administrare în vederea dezvoltării și utilizării corespunzătoare a tuturor resurselor disponibile.

Care sunt resursele cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu în biserică? Petru afirmă limpede că fiecare om are daruri cu care a fost înzestrat de Creator și îi numește pe astfel de creștini înzestrați „o prețioasă sfântă” (1 Petru 2:5), cu o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu pentru capacitatea de a administra toate darurile încredințate de El: bani, timp, energie, talent și altele.

6. Cum ar trebui să lucrăm și să-i învățăm pe oameni să muncească?

Eclesiastul 9:10 _____

1 Corinteni 10:31 _____

Una dintre tendințele greșite des întâlnite în prezent este aceea de a împărți pe compartimente diferitele aspecte ale existenței: viața profesională, viața de familie, viața spirituală, timpul liber. Tendința de a separa aceste domenii ale vieții astfel ca să existe prea puțin în comun sau nicio intersecție între ele este de dorit în anumite cazuri. De exemplu, nu este bine să aducem acasă munca de la serviciu ca să interfereze cu responsabilitățile din familie. Iar goana după timp liber nu ar trebui să scurteze timpul petrecut cu Dumnezeu.

Totuși, această restricție nu ar trebui aplicată și rolului pe care viața spirituală trebuie să îl aibă în toate aspectele existenței noastre. Munca unui creștin sporește datorită părtășiei și lucrării cu Dumnezeu. Munca este un mijloc prin care putem să exersăm simțământul prezenței lui Dumnezeu. A face din viața religioasă doar un sector și a-l limita pe Dumnezeu la o zi, o oră sau chiar doar la un aspect al vieții înseamnă să respingem prezența Sa în toate celelalte domenii.

Se rezumă viața ta spirituală doar la un sector din existența ta? Dacă da, cum poți învăța să permiți ca spiritualitatea să domnească în tot ceea ce faci?

Munca, un blestem sau o binecuvântare? S-ar putea părea că a venit ca parte a blestemului păcatului (Geneza 3:17). O citire mai atentă ne descoperă că pământul a fost blestemat, nu munca. Ellen G. White afirmă că Dumnezeu a intenționat ca munca să fie o binecuvântare: „Și viața de trudă și griji care avea să fie de acum încolo partea omului a fost dată și ea cu iubire. Din cauza păcatului său, era necesară o disciplină, omul trebuia să pună un control asupra apetitului și pasiunii și să dezvolte obiceiul stăpânirii de sine. Era o parte a marului plan al lui Dumnezeu pentru recuperarea omului din ruina și degradarea păcatului.” – *Patriarhi și profeți*, p. 60

Este posibil ca noi să fi transformat munca într-un blestem din cauza monotoniei, a surmenajului sau a supraevaluării rolului ei în viețile noastre? Oricare ar fi cazul, trebuie să învățăm să privim munca în lumina adecvată. Iar educația creștină trebuie să-i ajute pe oameni, instruindu-i să aprecieze valorile muncii, fără să facă un idol din ea.

Studiu la rând:

Ieremia 33–39

Evangelizare, subcapitolul „Recăștigarea celor căzuți”

1. Cum se numea cel care le poruncise urmașilor lui să nu bea niciodată vin?

2. Cine au stăruit de împărat să nu ardă cartea prorocului Ieremia?

3. De unde știm că în Ierusalim exista o stradă a brutarilor?

4. Cui a dat Nebuzaradan vii și ogoare?

5. De ce îi numește Ellen G. White pe unii membri „cârcotașii cronici ai bisericii”?
